

Llibres

Coordina **Josep Lambies**
jlambies@timeout.cat

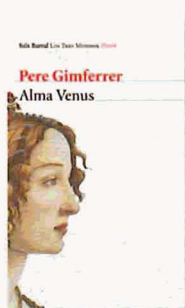
No tot són rosses per Sant Jordi

En **Josep Lambies** no distingeix la essa sorda de la sonora, i ha confós el comerç de flors amb un assumpte de tonalitats de cabell

EL AZAR DE LA MUJER RUBIA de Manuel Vicent

Carmen Díez de Rivera anava tenyida de ros plàti, i la seva vida va ser una calamitat. Era filla il·legítima del ministre franquista Ramón Serrano Suñer i es va enamorar d'un individu sense saber que era el seu germà. Li van donar la notícia poc abans de la boda. El xoc va ser tan gran que se'n va anar de missionera a la Costa d'Ivori. Una història que ni a *Agujetas de color de rosa*.

ALMA VENUS de Pere Gimferrer

El poeta que va escriure que el gust de l'excrement de dona és el gust agre de la castanya està tan esgarriat per les hostilitats d'aquest món nostre que s'encomana als poders d'Afrodita, la deessa dels cabells de mel, com van fer Virgili, Botticelli i Antonio Negri. *Alma Venus* és un extens poema en vint parts, i també un refugi on l'amor, la bellesa i el desig segueixen vius.

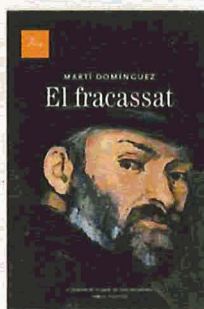
L'ESCOMBRA DEL SISTEMA de David Foster Wallace

La Lenore té els cabells castanys, i porta un vestit violeta molt fi que li queda de nassos. També sospita que algú ha donat LSD a la seva caca, perquè no para de dir obscenitats barrejades amb passatges bíblics. Però això no es cura amb un bany de color.

DONDE MUEREN LOS PAYASOS de Luis Noriega

No us feu mai d'un d'aquells sinistres pèl-rojos de sabates sobredimensionades que es fiquen en massa dins d'un dues places. Ens ho va advertir Àlex de la Iglesia a *Balada triste de trompeta*, i ara també el novel·lista colombià Luis Noriega, que ens explica la història d'un clown amb perruca que arriba a la presidència d'un país. Són els perills de la democràcia.

EL FRACASSAT de Martí Domínguez

Paul Cézanne va tenir un fill amb una tal Hortense, una model d'acadèmia de pintura amb la pell molt blanca i un monyo negre ultraintens que posava nua davant d'una colla d'artistes libidinosos. D'això tracta l'última novel·la de Martí Domínguez: de les tertúlies impressionistes, el París del XIX i una dona amb els cabells més foscos que la tinta d'un calamar.

SOM I LLEGIM

Ada Castell

La Bíblia és un totxo

Per circumstàncies de la vida, l'altre dia em vaig trobar fent un taller d'escriptura a una classe de tercer de primària. Una nena em va preguntar quin era el meu llibre més gruixut i en dir-li que era la meua última novel·la, ella va exclamar: "Esclar, és que ara en saps més". Quan li vaig explicar que la qualitat i la quantitat no tenien res a veure, em va mirar sorpresa. Li vaig aclarir que un llibre podia ser primíssim i molt bo, o tot un totxo gruixut i molt dolent i ella, tot d'una, em va interrompre: "Esclar, com la Bíblia".

Mentre jo pensava en aquests *best-sellers* de pa sucat amb oli, amb vampirs o cràpules, que es passen pàgines i pàgines explicant tòpics amb tot detall per atemorir o excitar el personal, una nena elxerida em treia un dels llibres fonamentals de la nostra civilització com a exemple de totxo dolent. Naturalment vaig agrair la seva sinceritat de nou anys, però vaig pensar tot el que ha hagut de passar perquè aquesta nena, que en altres temps hauria hagut de mamar religió a la força i que en altres latituds haurien maleït per tractar d'aquesta manera el Llibre, ara veiés la Bíblia des d'un prisma tan negatiu.

No enyoro altres èpoques de majúscules imposades ni m'estic posant les mans al cap per la ignorància religiosa dels nostres nens, ja és cosa sabuda, sinó que em preocupa aquest desinterès per transmetre la tradició i només estar amatent a la frivolitat de les modes, ben bé com passava en la caiguda de l'Imperi. Amb les creences no m'hi fico, són personals, però per saber cap a on es va, s'ha d'entendre d'on es ve. La Bíblia, sigui dit de passada, és un totxo que ho explica, un dels nostres clàssics més enriquidors.